

[Aksel Larsen.]

skattereftorms skæbne skulle være afgjort inden påske, hvilket måtte indebære, at seneste tidspunkt for anden behandling var i dag, den 15. marts, så er det lige sent nok at komme den 1. marts med et helt nyt forslag til, hvordan kildeskatten skal laves. Man har lidt svært ved at tage det alvorligt; det burde være kommet noget før. Men der-til kommer, at der ikke var tid til at underkaste det den nødvendige indgående drøftelse. Det har efter vor mening betydelige svagheder, og det har jeg redegjort for i udvalget, men vi har ikke afvist, at disse tanker kan indgå i de fremtidige overvejelser vedrørende kildeskattesystemets udformning. Det kan — som jeg har sagt — nemlig godt lade sig gøre senere at gå over til det kumulative system. Det er imidlertid min absolutte opfattelse, at det ikke vil blive lettere for erhvervslivet, som ganske rigtigt ikke hver måned skal sende opgørelse over, hvad de har udbetalt i løn i hele den forløbne del af året, men hver måned indsende opgørelse over, hvad de har udbetalt i løn i den måned, der er gået, og så modtage besked fra Datacentralen og sende besked igen osv. Jeg tror ikke, at det er så helt let for erhvervslivet, men lad nu det ligge. Jeg ved blot, at så længe man ikke har det fornødne, om jeg så må sige maskinelle grundlag for at praktisere det og ikke har det uddannede personale, ville det være alt for uvoveligt at lægge sig fast på, at det skal gøres netop sådan.

Så er der spørgsmålet om forhandlingerne, som hr. Hilmar Baunsgaard også talte om. Dertil kan jeg kun sige, at det er rigtigt, hvad hr. Per Hækkerup sagde, at lige så vel som de radikale havde ret til at forhandle med de konservative sideløbende med de firkantede forhandlinger, havde de to andre partier selvfølgelig også lov til at forhandle. Vi vidste alle sammen, hvem vi forhandlede med, man var ikke ubekendt med de tosidige forhandlinger mellem socialdemokrater og os, og der er aldeles ingen grund til på den måde at bebrejde os noget.

Men så er der spørgsmålet om dette med samarbejde mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti eller — som det er bragt frem i debatten her af hr. Poul Møller — Aksel Larsen. Det kan blive uhyre fornøjeligt at grave i Danmarkshistorien og se, hvem

der sagde hvad hvornår i 1933 eller på et andet tidspunkt, subsidiært den 20. november i fjor. Men jeg tror ikke, man når ret meget ved den slags, selv om det jo godt kunne tænkes, der var nogen, der ville sige: mine største fjender er mine gamle taler. Det kan hr. Poul Møller også komme til at sige, og jeg tror, han ville komme til det, hvis han granskede mange af sine gamle taler.

Jeg skal ikke give mig til at rippe unødigt op i forholdet mellem det konservative folkeparti og det radikale venstre. Jeg har også været dreng, men jeg var ikke dreng dengang, da de konservative aviser og de konservative politikere her i Danmark regerede det radikale venstre og nærmest betegede og betragtede dem som landsforrædere i en grad, som de aldrig har betragtet kommunisterne. Det var omkring 1920.

Jeg kan erindre, og det er ikke så forfærdelig længe siden, et års tid eller to, da der var blod imellem de konservative og de radikale. De to partier stod så langt fra hinanden, at der var ingen mulighed for kontakt, og da hr. Poul Hartling begyndte sine samtaler med de radikale, kølnedes forholdet mellem ham og de konservative omgående, for det var dog et kedeligt selskab, venstre var ved at komme i. Nu kan de konservative og de radikale imidlertid udmærket arbejde sammen. Ja, jeg bebrejder dem det ikke, men når de forbeholder sig ret til, efter at de før har stået næsten som dødsfjender i dansk politik, når de nu kræver for sig selv ret til at arbejde sammen, så mangler de i hvert fald enhver ret til at bebrejde andre partier, der i deres indbyrdes forhold har haft deres alvorlige kontroverser, at de nu har fundet sammen om en fælles politik ud fra den opfattelse, at dette er i overensstemmelse med vore parti programmer, og dette gavner Danmark.

Og så, ja, så har vi vel i grunden kun hr. Niels Westerby tilbage. Han siger forarget, at i dag og på fredag vil et meget lille flertal tromle folketingets mindretal ned, og det er vel nok afskyeligt. Det synes jeg også. Hr. Poul Møller kom til det resultat, at det ville antagelig blive med 90 stemmer mod 86. Men i 1965, for 2 år siden, syntes hr. Niels Westerby, at 90 stemmer mod 87 var en tilstrækkelig stor majoritet til, at man i store spørgsmål kunne tromle folketingets